

Milování s ní jsem se nikdy nedokázala nasytit, ale tohle bylo něco jiného – byly jsme přece dvě dívky, přítelkyně, které si vzájemně dávaly přátelství i rozkoš, ale ne muž a žena, abychom si vyznávaly lásku. A třebaže pro mě byla tak přitažlivá, v okamžicích těchto záhadných nálad mi byla skoro protivná. Zažívala jsem v nich znovu a znovu příjemné vzrušení, do kterého se ale vkrádal neurčitý pocit strachu a nechuti. V takových chvílích jsem si nebyla jistá, co si tom mám vlastně myslet, a cítila jsem nejen lásku, která přecházela až ve zbožňování, ale také odpor. Vím, že to zní divně, ale jinak to opravdu neumím popsat. Někdy byla má krásná společnice celou hodinu apatická, pak mě náhle uchopila za ruku a opakovaně ji něžně tiskla. Přitom se trochu začervenala, oči plné touhy mi spalovaly tvář a rozbouřený dech nadouval šaty na jejích prsou. Bylo to jako zbožné zanícení milence, chvílemi mi to bylo až nepříjemné, ale síla její vášně mě vždy přemohla. Přitáhla mě k sobě, pokryla mou tvář svými horkými polibky a mezi milostným sténáním šeptala: „Jsi má a budeš má... Ty a já jsme spojeny navždy...“

Carmilla zasténala, ale úsměv na tváři jí nezmizel. Vstala a zamířily jsme na nádvoří. Přitom jsme se držely kolem pasu a mlčky kráčely k padacímu mostu. Odměnou nám byl překrásný výhled.

„Tak ty sis vzpomněla na tu noc?“ zeptala se sotva slyšitelně. „A jsi ráda, že jsem přijela?“

„Ráda? Jsem nadšená, Carmillo.“

„A navíc si přeješ, aby obraz, ve kterém spatřuješ mou podobu, visel ve tvém pokoji,“ zašeptala, ještě pevněji mě objala kolem pasu a její krásná hlava spočinula na mém rameni.

„Ty jsi tak romantická, Carmillo... Až mi jednou budeš vyprávět svůj životní příběh, určitě v něm nebude chybět velká láska.“

Beze slova mě políbila.

„Carmillo, jsem si jistá, žeš poznala lásku, a možná ji prožíváš zrovna teď.“

„Ne, ještě jsem nikdy nebyla zamilovaná a nikdy nebudu, aspoň do nikoho jiného ne. Lásku bych mohla zažít jen s tebou.“

Jak nádherná byla ve svitu Měsíce!

Její tvář nabyla podivně plachého výrazu a ona ji ukryla do mých vlasů. Přitom sténala tak, že to chvílemi znělo jako vzlykání, a její chvějící se ruka svírala mou. Pak položila svou žhavou, hebkou tvář na mou a šeptala: „Miláčku můj, žiju v tobě a ty bys pro mě zemřela, tak moc tě miluju...“

Té noci mě navštívil sen, kterým začalo mé podivné utrpení. Ležela jsem ve své posteli a u jejích nohou se pohybovalo něco, co jsem zpočátku nemohla přesně rozeznat. Ale brzy jsem uviděla, že je to černé zvíře, něco jako obrovská kočka, dlouhé čtyři nebo pět stop – totiž přibližně stejně dlouhé jako rohožka u krbu. Neklidně přecházelo po pokoji, tak jak to dělávají divoké šelmy v klecích. Hrůzou jsem nedokázala vydat ani hlásku. Zvíře pobíhalo stále rychleji, tma také jako by houstla, až jsem nakonec viděla jen jeho blýskající se oči. Náhle skočilo na postel a dvě obrovské oči se zjevily až u mé tváře. Pocítila jsem prudkou bolest, jako by se mi hluboko do prsou vbodly dvě jehly. Vykřikla jsem a probudila se. Svíčka ještě hořela a u pelesti postele jsem uviděla stát nějakou ženu s rozpuštěnými vlasy, oblečenou v černých volných šatech. Stála bez hnutí a snad ani nedýchala. Nemohla jsem z ní spustit oči. Po chvíli se konečně pohnula a zamířila ke dveřím. Neslyšně je otevřela a zmizela na chodbě. Jaká úleva! Hned mě napadlo, že mi Carmilla vyvedla nějaký krutý žertík, přičemž určitě využila toho, že jsem se zapomněla zamknout. Běžela jsem ke dveřím a... byly zamčené zevnitř!

Odemknout jsem je nedokázala – byla jsem polomrtvá hrůzou. Skočila jsem zpátky do postele, přetáhla si peřinu přes hlavu a zůstala tak až do rozednění, ochromená strašlivým zážitkem.

Jedné noci jsem neslyšela hlas, který jsem obvykle slýchávala v temnotě, ale úplně jiný, sladký, něžný a naléhavý: „Tvá matka tě varuje, aby ses měla na pozoru před vrahem!“ V tu chvíli se v pokoji zničehonic rozsvítilo světlo a já uviděla Carmillu, jak stojí u mé postele v bílé noční košili, odshora dolů potřísněné krví.

Vykřikla jsem a probudila se s představou, že ji někdo právě vraždí. Vyběhla jsem na chodbu a volala o pomoc. Madame ani mademoiselle na sebe nenechaly čekat. Když jsem jim všechno řekla, klepaly jsme na Carmilliny dveře. Ale nikdo se neozýval, ani když jsme na ně delší dobu tloukly a volaly její jméno.

To nás vyděsilo, protože dveře byly zamčené. Utíkaly jsme zpět do mého pokoje a tam dlouho vyzváněly na zvonek. Otce jsme ale přivolat nemohly – jeho pokoj byl v jiném křídle zámku. A dojít pro něj, na to žádná z nás neměla odvahy.

Naštěstí brzy přiběhlo služebnictvo a po dalším marném bušení na Carmilliny dveře jsem nařídila sluhům, aby je vyrazili. Za pár okamžiků jsme nahlížely do jejího pokoje. Volaly jsme ji, ale bezvýsledně. V pokoji bylo všechno na svém místě, všechno tak, jak jsem to viděla, když jsem Carmille přála dobrou noc.

Jen Carmilla zmizela.

Pohled na Carmillinu nádhernou tvář a dokonalou postavu mi konečně přinesl nevýslovnou úlevu. Právě vcházela úzkým zaklenutým vchodem, na jehož portálu byl vytesán jeden z těch strašidelných démonů, ve kterých si gotičtí kameníci tolik libovali.

Carmilla mi poslala půvabný úsměv, já jsem ho opětovala a povstala jsem, abych se s ní přivítala. Jenže v tu chvíli generál znenadání divoce zařval, skočil po sekeře, kterou tu nechal dřevorubec, a vyrazil proti Carmille. Jakmile ho spatřila, její tvář se změnila z neskonalého půvabu až k odpuzující příšernosti. Nakrčila se jako divoká šelma a couvla. Generál se po ní vši silou rozehnal sekerou, ale Carmilla se jí obratně vyhnula a její dívčí ručka sevřela generálovo silné zápěstí. Nemohla jsem uvěřit tomu, jak se marně snaží vyprostit z jejího nadlidsky pevného sevření. Nakonec ho přinutila rozevřít dlaň, sekera z ní vypadla na zem a Carmilla zmizela.

Generál se zapotácel a opřel se o zeď, šedé vlasy zježené hrůzou a bledou tvář pokrytou potem. Celá ta hrůzná scéna se odehrála v jediném okamžiku. Byla jsem na pokraji omdlení a první, co jsem po chvíli viděla jasně, byla tvář madame Perrodonové. Madame netrpělivě opakovala otázku:

„Kde je slečna Carmilla?“

Odpověď jsem jí dokázala teprve po chvíli: „Nevím... Zmizela někde támhle...“ A ukázala jsem směrem ke dveřím, kde jsem Carmillu viděla naposled a kudy madame vešla do kaple.

„Ale já jsem tam stála v chodbě od chvíle, kdy slečna Carmilla vstoupila do kaple za vámi. A stejnou cestou se ke mně nevrátila, to bych ji přece nemohla přehlédnout.“ Pak volala její jméno do postranních lodí a také z oken, ale odpovědi se nedočkala.

„Tak ona si říkala Carmilla?“ zeptal se generál rozřeseným hlasem.

Přikývla jsem.

„To by souhlasilo. Ano, je to Millarca, stejná žena, která kdysi dávno nosila jméno Mircalla, hraběnka Karnsteinová! Odejděte z těchto prokletých míst, drahá Lauro, odjeďte co nejrychleji na faru a tam na nás počkejte. Já jen doufám, že Carmillu už nikdy nevidíte!“